

SPLINTER CHABOT

CONFETTI REGEN



Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *Confettiregen* door Splinter Chabot, oorspronkelijk gepubliceerd door uitgeverij Podium in 2020.

Bewerking: Jet Doedel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2024 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 779 7

NUR 286

SPLINTER CHABOT

CONFETTI REGEN

IN MAKKELIJKE TAAL


leeslicht



Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Ik ben Wobie. Ik hou van vrolijkheid en kleur, van glitters en confetti. Confetti zijn vrolijke snippers van papier. Ze dwarrelen door de lucht als het feest is.

Ik huppel en spring. Maar ik heb ook lang geworsteld met wie ik ben. Daarover gaat dit boek.

*

Ik heb een fijne jeugd. Ons gezin bestaat uit mijn ouders, mijn drie broers en mij. We wonen in een huis vol kleur. Onze muren zijn geel, oranje en roze. Overal branden lampjes en kaarsen.

Als klein kind slaap ik met mijn jongere broertje op een kamer. Mijn kant van de kamer is helemaal roze. Ik heb een roze dekbed en een roze klamboe.

Als mensen onze kamer zien, vragen ze soms: 'Hebben jullie ook een zusje?'

Maar nee, die roze spullen zijn gewoon van mij.

Dan kijken mensen even verbaasd. Die blik begrijp ik niet. Maar ik onthoud het wel, hoe mensen kijken.

Ik fantaseer graag. Bijvoorbeeld dat de stoeptegels een disco-vloer zijn. Of dat ik kan praten met de zon en de wind. Of dat mijn knuffels 's nachts tot leven komen. Vooral Tijger, mijn favoriete knuffel.

*

Vandaag ben ik jarig. Ik word zes jaar. Ik ben al vroeg wakker. Ik wacht tot papa en mama me komen halen. In hun slaapkamer kruip ik in het grote bed. Rechts zit mama, links zit papa. Ik zit in het midden, veilig tussen hen in. Mijn broers zitten ook bij het bed. Met z'n allen zingen ze voor me.

Op de dekens liggen cadeaus. Die zijn prachtig ingepakt. Mama kan heel goed inpakken. Op een pakje zitten glitters. Op een ander pakje zijn vlinders en bloemen geplakt. Weer een ander pakje is versierd met grote strikken.

Er is ook een klein cadeautje bij, dat extra mooi is versierd. Met glitters, steentjes, een lint én een vlinder. Nieuwsgierig pak ik dit cadeautje uit. Het is een stukje karton met plastic oorbellen. Die kun je op je oren plakken. Ze zijn zilver en roze, en hebben de vorm van een zeepaardje of een ster. Ik vind ze prachtig.

Na de cadeautjes kleeft ik me snel aan. Voor de spiegel plak ik twee zilveren oorbellen op mijn oren. Nu voel ik me nog meer jarig.

Na het ontbijt brengt papa ons naar school. Daar mag ik op een stoel staan. De kinderen zingen voor me. Dan mag ik trakteren.

In de pauze spelen we op het schoolplein. Ik zie de jongens uit de hogere klassen lachen. Ze wijzen naar ons groepje.

Wat zou er zo grappig zijn?, denk ik.

Dan merk ik dat ze naar mij wijzen. Weten ze misschien dat ik jarig ben?

Ik kijk nog eens goed naar hun vingers. Ze wijzen naar mijn hoofd. Ik voel aan mijn oren. Daar gaat het om: mijn plastic oorbellen! Is dit niet de bedoeling? Snel haal ik de oorbellen van mijn oren en stop ze in mijn zak.

Thuis pak ik het kartonnetje met de andere oorbellen. Ik knip ze los en doe ze in enveloppen.

Die neem ik de volgende dag mee naar school.

Daar deel ik de enveloppen uit aan de meisjes.

Er is meer niet de bedoeling, merk ik. Jaren had ik gekke kleren aan naar school. Een prinsessen-jurk, of een apenpak. Of een kleurige kroon op mijn hoofd. Het was nooit een probleem.

Maar dat is nu veranderd. Blijkbaar bestaan er onzichtbare regels. Die bepalen wat je wel en niet kunt doen. Mijn ouders hebben me lang beschermd tegen die regels. Van hen mocht ik dragen wat ik wil. Maar nu ik groter word, kan dat niet meer.

Zo verdwijnen de prinsessen-jurken uit mijn leven.

Een prinsenpak kan nog wel. Maar dat is veel saaier.

*

Ik ben een druk kind op school. Daarom sturen de juffen me vaak naar de gang. Maar bij juffrouw Anneke is het anders. Als ik bij haar druk ben, moet ik mijn tafeltje onder het bord schuiven. En dan krijg ik iets uit de la van de juf. Een plastic diamant. Een glinsterende ster. Een roze sticker. Die mag ik voor me op de muur plakken. Dat maakt me rustig. Kon ik de glitters maar mee naar huis nemen. Dan zou ik ze op Tijger plakken, of op mijn huid.

Op school leer ik nog meer onzichtbare regels. In groep 7 of 8 heeft een meisje make-up op. Daar wil de juf over praten. Maar alleen met de meisjes. De jongens moeten wachten op de gang. Dat is nog zo'n onzichtbare regel: make-up is niet voor jongens. Die mogen zichzelf niet mooier maken in de spiegel.

*

In mijn klas zit David. David heeft dik, zwart haar en groene ogen. David heeft heel fijne ouders, want ze letten niet echt op je. En als David iets wil, krijgt hij het altijd. Geld voor snoep, een nieuwe trampoline, alles.

David zoekt altijd actie. Hij gaat altijd tegen de regels in. Ik vind hem stoer en grappig. Samen zijn we heel druk. Soms heb ik medelijden met onze docenten.

Ik ga graag bij David thuis spelen. Veel kinderen mogen dat niet van hun ouders. Maar alle kinderen willen dat juist graag. Alle meisjes in de klas zijn verliefd op David. Maar hij heeft nooit verkering.

Op een dag ben ik bij David thuis. We zitten aan tafel. Zijn moeder bakt tosti's voor ons. Dan voel ik iets onder de tafel. Davids voet raakt mijn voet aan. Hij gaat omhoog langs mijn onderbeen. En dan weer omlaag. Het voelt spannend.

Davids moeder zet de tosti's voor ons op tafel.

Meteen trekt David zijn voet terug.

Zijn moeder loopt terug naar het aanrecht. Nu ben ik aan de beurt. Ik schuif mijn voet naar David toe. Onze voeten stoeien met elkaar. Als Davids moeder naar de tafel loopt, stoppen we even. Als ze weer wegloopt, gaan we door. Intussen eten we stil onze tosti's. Zo stil zijn we nog nooit geweest, zelfs niet in de klas.

Later zijn we op Davids kamer.

Hij zegt: 'Dat was voetje-vrijen. Leuk toch?'

'Ja', zeg ik.

‘Er is nog meer’, zegt David.

‘Wat dan?’

‘Ga maar zitten.’

Ik ga op de bureaustoel zitten. David gaat achter me staan. Hij legt zijn hand op mijn schouder en knijpt erin. Hij gaat met zijn duim over een spier op mijn rug. Ik geniet ervan. Maar het voelt ook als iets stouts, een leuk soort stout.

Dan zegt David: ‘Wat laat je nooit aan anderen zien?’

‘Hoe bedoel je?’, zeg ik.

‘Nou, wat mag niemand van je zien?’

Ik denk even na.

‘Ik denk mijn buik’, zeg ik dan.

‘Nee joh, je buik kun je altijd laten zien. Kijk maar.’

David trekt zijn shirt omhoog. Ik zie zijn buik.

Ik weet wel wat David bedoelt.

Maar ik zeg: ‘Dan weet ik het niet.’

David maakt zijn broek open. Hij wiebelt met zijn benen, zodat zijn spijkerbroek omlaag zakt. Dan trekt hij zijn onderbroek omlaag.

‘Kijk,’ lacht hij, ‘dit laat ik niet aan iedereen zien.’

Hij wiebelt weer, zodat zijn piemel heen en weer vliegt.

Dan trekt hij zijn onderbroek en spijkerbroek weer omhoog.

‘Nu jij’, zegt hij.

Ik doe hetzelfde als David. Ik laat mijn broek een beetje zakken, maar minder ver dan hij. Heel kort doe ik mijn onderbroek omlaag. Maar net lang genoeg voor David om me aan te tikken. Een gek gevoel tintelt door mijn lichaam.

Thuis vraagt papa: ‘Hoe was het bij David?’

‘Leuk!’, zeg ik. ‘Morgen gaan we weer spelen.

Mag dat?’

‘Fijn dat het leuk was. Wat hebben jullie gedaan?’

Maar ik loop de trap al op.

*

We zijn weer eens onrustig in de klas. David wordt naar de gang gestuurd. Maar hij mag niet meer terugkomen.

‘Voortaan zit David in de andere klas’, zegt de juf.

Er is altijd een strijd tussen de twee klassen. Voor ons is de andere klas het gebied van de vijand. En daar zit David nu. Die andere klas wil hem niet hebben. En wij willen hem terug.

De volgende ochtend gaan we protesteren. We hebben een spandoek gemaakt met daarop ‘laat David vrij’. We lopen ermee over het schoolplein.

Als de bel gaat, rennen we met z'n allen naar het lokaal van de andere klas. Daar is David. Hij probeert het lokaal uit te rennen. Maar zijn juf grijpt hem vast. Wij trekken ook aan hem. Iedereen schreeuwt. De directeur komt erbij. We moeten naar ons eigen lokaal. Zonder David.

Maar in de klas gaan we niet aan het werk. Niemand zegt iets. Niemand doet iets. Dat houden we de hele ochtend vol.

Dan zegt de juf verdrietig: 'Zo gaat het niet. We proberen jullie op school iets te leren. Maar dat lukt alleen als het rustig is. Als jullie rustig gaan werken, mag David weer terugkomen.'

We hebben gewonnen. De klas gaat aan het werk. 's Middags zit David weer bij ons. Maar wij mogen niet meer naast elkaar zitten.

Een jaar later verhuist David. Ik voel een leegte. Als ik langs zijn huis fiets, kijk ik de andere kant op. Dan hoef ik het bordje met 'Te koop' niet te zien.

*

Ik zit in groep 8. Achter me schrijven twee kinderen briefjes naar elkaar. Ik hoor de briefjes over de tafel schuiven. Ik ben nieuwsgierig.

Ik pak een stukje papier en schrijf: 'Waar schrijven jullie over?'

Ik gooi mijn briefje naar achter. Maar er komt geen antwoord. Ik hoor wel gelach en meer geschuif van briefjes.

Ik kijk om. Mijn klasgenoten kijken me aan. Maar ze kijken niet vriendelijk. Dan snap ik het ineens: ze schrijven over mij!

Snel grijp ik hun briefje van de tafel. Ik lees:

Waarom zitten wij achter Wobie?

Hij is altijd zo druk.

Ik vind hem vermoeiend.

Hij heeft ook hele vreemde ouders.

Sowieso is hij vreemd.

Ineens staat de juf naast mijn tafeltje.

'Kun je nou eens gewoon stilzitten?', zegt ze boos.

'De hele klas is weer afgeleid door jou.'

'Maar ze schrijven briefjes over mij', zeg ik.

Ik heb meteen spijt. Want klikken is niet goed.

Maar nare briefjes schrijven ook niet.

En dan zegt de juf iets heel gemeens: 'Als ik achter jou zou zitten, zou ik ook briefjes over jou schrijven.'

Ik schrik. Zoiets zeg je toch niet tegen een kind?

Ik voel woede en verdriet tegelijk.

'Hoe kunt u zoiets zeggen?', zeg ik.

De juf kijkt me aan. Dan begint ze te lachen. Dat is haar antwoord op mijn woede en verdriet.

Het is vaker niet fijn bij deze juf. Ze zet me vaak op de gang. Ze denkt dat ik niet goed kan leren. Ze wil dat ik naar een andere school ga. Dat heeft ze tegen mijn ouders gezegd. Maar dat willen mijn ouders niet. Toen heb ik een test gedaan. Daaruit bleek: ik verveel me in de klas, omdat ik juist slim ben. Dat vond de juf irritant.

Mama heeft gezegd: 'Als er weer iets akeligs gebeurt op school, mag je ons bellen.'

De opmerking van de juf is zoiets. Dit is akelig. Ik ga mijn ouders bellen.

Ik sta op en loop naar de deur.

'Ga zitten', roept de juf.

'Nee, ik ga naar de gang', zeg ik. 'Dat is beter voor u en voor mij.'

'Ga zitten, kreng', krijst de juf nu.

'Nee, ik ga mijn ouders bellen!'

Ik ren naar de hal. Daar is een telefoon. Ik toets mama's nummer in. Maar ineens voel ik een hand om mijn arm. Het is de juf. Ze wil de telefoon afpakken.

'Laat me los', schreeuw ik.

Ik beweeg wild. Mijn elleboog raakt de juf in haar maag. Dan gaat ze terug naar de klas.

Ik bel mama, maar ze neemt niet op. Ik spreek haar voicemail in. Ze belt me vast terug. Ik ga op de grond zitten wachten. Maar even later komt de juf weer naar buiten. Ze pakt de telefoon en neemt hem mee de klas in. Nu kan mama me niet meer bereiken.

Later op de dag komt de directeur me halen. Met bibberende stem vertel ik het hele verhaal. De directeur zegt dat ik na school met de juf moet gaan praten.

Een uur later zijn alle leerlingen naar huis. Ik zit ik in de klas tegenover de juf. We hebben allebei ons verhaal verteld. Nu wacht ze tot ik sorry zeg. Maar dat doe ik niet.

Dan rent ineens mijn broertje de klas in. Ik spring op. 'Wobie gaat nú met mij mee naar huis!', roept mijn broertje boos. 'Onze moeder heeft de directeur al gesproken. Ze heeft heel vaak teruggebeld. Maar u nam de telefoon niet op! Dat was niet zo slim van u!' Mijn broertje pakt mijn hand. We lopen samen de klas uit.

De volgende dag doen we alsof er niets is gebeurd. Maar er is wel iets veranderd. Want ik heb iets geleerd: je kunt je verzetten tegen iemand met macht. Dat voelt goed.